

DUBÁNCI

PŘÍBĚHY JEDNOHO ROKU

NAPSALI LEONÁ ŠTĚPÁNĀ A SLÁVEK RYDVAL
ILUSTROVAL A NAFOTIL PETR VÁCLAVEK

Dubánci – příběhy jednoho roku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Leona Šťastná, Slávek Rydval
Dubánci – příběhy jednoho roku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

DUBÁNCI

PŘÍBĚHY JEDNOHO ROKU

CPress
Brno
2017

Naším dětem – těm současným, i těm budoucím

Autoři děkují Zuzaně Vorličkové za cenné připomínky k příběhům.

OBSAH

Úvod	9
Leden	15
Únor	21
Březen	27
Duben	35
Květen	43
Červen	51
Červenec	59
Srpen	65
Září	75
Říjen	85
Listopad	95
Prosinec	103
Bonus	111

ÚVOD

Ahoj děti a dospělí,

chodíte rádi do lesa? A umíte poznat dub? Pokud ano, zkuste nějaký najít a pod ním odhozené dubové čepičky. Věřte, že ty patří dubánkům, skvělým bytostem, o kterých byste měli všichni vědět. Jsou totiž milí, přátelští, mají rádi legraci a pomáhají ostatním. Přestože jsou maličcí a nenápadní, lze je najít opravdu v každém lese, ve kterém roste alespoň jeden dub. Mnozí z nich jsou navíc plaší, ale jak se dozvíte v této knize, dokáží tuto plachost překonat, když je třeba.

My, autoři knížky, Petr, Leona a Slávek, jsme se s dubánky seznámili. Zajímá vás jak? Představil nám je právě Petr, který se svou rodinou bydlí hned u lesa Dubčina. A v Dubčině se to dubánky přímo hemží. Když

bylo venku pěkně a Petr nechal pootevřené okno, dubánci mu tudy rádi lezli do domu a ve chvíli, kdy se nedíval, dělali si z něj trošku legraci. Například mu sem tam přesunuli nějakou věc na jiné místo, než kam ji odložil, a smáli se, jak se Petr diví,

že ji nemůže najít. Mimochodem, pokud doma často něco hledáte, možná v tom mají prstíčky právě dubánci. Nebydlíte náhodou také u lesa?

Nemyslete si však, že dubánci Petra jen zlobí. Také mu někdy dělají radost. Například nedávno si ráno trochu přispal, protože se mu vůbec nechtělo vstávat. Bylo deštivo, Petr ležel v posteli a z polospánku zamumlal: „Kéž by se mi samo uvařilo kafe.“ Uslyšeli ho dubánci, kteří si zrovna tiše hráli pod jeho postelí, a rozhodli se mu připravit nejen kafe, ale rovnou celou snídani. Že to ale byla výzva! Podle velikosti

dubové čepičky si jistě umíte představit, jak je takový dubánek malý. Přišli k němu do kuchyně a vyšplhali se na kuchyňskou linku. Jeden dubánek vyskočil a při dopadu zapnul rychlovarnou konvici, ve které naštěstí zůstalo dost vody z předchozího dne. Druhý se opřel do sáčku s kávou a naklonil jej tak, že se trochu namleté kávy vysypalo do hrnku, který už drželi připravený další dva dubánci. Takto si vzájemně pomohli kávu nakonec i zalít, přidat pár kapek mléka (věděli, že tak ji má Petr rád), a dokonce zvládli i společně ukrojit chleba a namazat jej máslem a medem. Pravda, trošku kávy vysypali na zem a máslem i medem upatľali, na co sáhli, ale hlavní přece je, že se jim snídaně nakonec podařila.

Když Petr konečně přesvědčil sám sebe vylézt z postele a přijít do kuchyně, nestačil se divit. Jak to, že tu je čerstvě udělané kafe a namazaný chleba, když doma zrovna nebyl nikdo z jeho rodiny? Přesto se moc rád do snídaně pustil a velmi mu chutnala. Teprve když ho několik doušků kávy probudilo ještě víc, rozhodl se, že přijde na kloub záhadě, kdo že mu snídani udělal. Chvilku dumal a pak si vzpomněl na kameru ve skříni. Položil ji na polici, namířil směrem do místnosti, spustil nahrávání a odešel do pracovny upravovat fotografie. Později, když se díval na záznam, s velkým překvapením

sledoval malé postavičky, jak mu skáčou po gauči, šplhají po nohách stolu, válejí sudy na koberci, houpají se na záclonách, ba co víc, mlsně dopíjejí kafe, které někdo zapomněl

na stole. Okamžitě nám (Slávkovi a Leoně) zavolal, abychom se na video také podívali. Ihned jsme za Petrem přijeli a sledovali stejně udiveně jako on, co že se to děje za kouzla.

Rozešli jsme se po Petrově domě a volali: „Ukažte se, človíčky! Ukažte se, skřítci!“ ale nic se nedělo. Až když jsme zavolali: „Haló, kulihrášci!“ vyskočil zpoza nohy od stolu jeden schovaný dubánek a povídá sice tenkým, ale hrdým hláskem: „Hele, my nejsme žádní človíčky, skřítci ani kulihrášci, my jsme dubánci!“ A pak z nejrůznějších úkrytů vylezla spousta jeho kamarádů, kteří nás s úsměvem pozdravili.

A tak začalo naše přátelství s dubánky. Chodili jsme za nimi do lesa a nechali si od nich vyprávět, jak žijí, čím se zabývají a jakou zábavu mají nejraději. Jejich povídání se nám moc líbilo, a tak jsme jim navrhli, že o nich napíšeme knihu. Dubánci nadšeně souhlasili a my si hned rozdělili úkoly. Petr s dubánky chodil po lese a fotil je a Slávek s Leonou zapisovali dubánčí příběhy přesně tak, jak je naši duboví kamarádi po večerech vyprávěli. Knížku jsme nakonec rozdělili do kapitol podle měsíců v roce, aby bylo zřejmé, co kdy dubánci dělají nejraději a co se jim v jednotlivých měsících přihodilo. Když už jsme měli vše napsané a kniha byla téměř

v tiskárně, stalo se něco, co dubánci určitě chtěli mít zaznamenané. A tak za prosincem najdete ještě jeden příběh.

Přejeme vám, děti a dospělí, pěkné čtení a mnoho skvělých zážitků s dubánky.

Petr, Leona a Slávek

LEDEN

Kousek od lesa Dubčina, kde dubánci trávili většinu roku, byl rybník Raubířník. V létě mu dubánci nevěnovali příliš pozornosti, ale jakmile udeřily první velké mrazy, vyhrabali brusle, hokejky a vyběhli na jeho zamrzlou hladinu.

Tou dobou vodník Mník, který měl Raubířník na starosti, nejraději uléhal do své vodní postele už po obědě. Nejprve přepočítal hrníčky s dušičkami a hned poté usínal spánkem spravedlivých. Jenže to by nesmělo být dubánků. Jakmile Mník téměř usnul, dubánci začali rejdit po zamrzlém rybníku, klouzat se, bruslit, zkoušet piruety, hrát hokej, honit se a vůbec dovádět, jak se na dubánky sluší a patří. Samozřejmě se u toho nahlas smáli, pištěli, křičeli, volali na sebe a vydávali spoustu zvuků, kvůli kterým Mník ne a ne usnout.

„Holoto dubová,“ nadával. „Já vám ukážu!“ Vystrčil hlavu dírou v ledu a nahlas strašil: „Brekekeke a ke!“ Dubánci se

*V lednu každý dubánek
natluče si nosánek,
neboť k zlosti vodníků
bruslí v středu rybníku.*

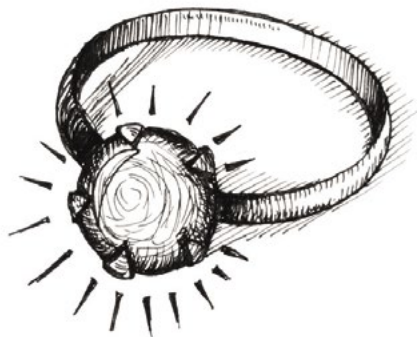

skutečně polekali a rychle utekli. Jenže za chvíli už na ledě dováděli zas a vodníkovu „brekekeke a ke“ se jen smáli. A tak vzal Mník vodnickou hůl a zkusil zespondu led zvlnit. Opravdu se mu to povedlo a několik dubánek si natlouklo nosy. Jenže co by to bylo za dubánky, kdyby si z toho něco dělali. Kdepak. Jen se oklepali a za chvíli měli ze zvlněného ledu úžasnou překážkovou dráhu, na které pořádali závody, kdo ji projede dřív.

„Musím vymyslet nějakou lest,“ zabručel si pro sebe vodník a začal přemýšlet. Přemýšlel a zvažoval, ale na nic kloudného nemohl přijít. Při jednom takovém přemýšlení se mu začala klížit víčka, až se mu přece jenom podařilo usnout.

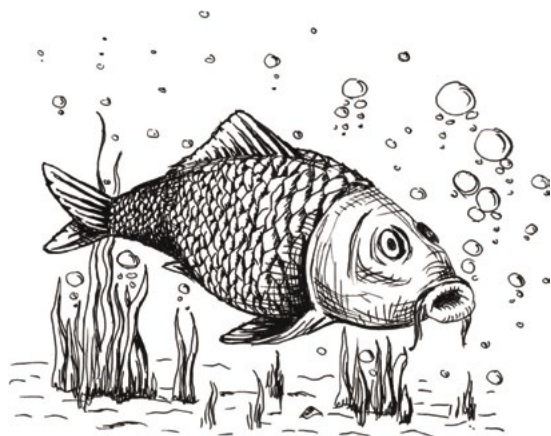
Zdalo se mu o krásné vodní víle s dlouhými zelenými vlasy, do které se zamiloval. Kleknul před ni, požádal ji o ruku a dal jí krásný prsten s perlou, kterou získal od svého kamaráda z moře – vodníka Moříka. Vodní víla se ale začala chechtat zcela nevílím způsobem, úplně jako pominutá. Mník překvapeně zjistil, že to se nesměje ona, ale zase dubánci, kteří mu řádili nad hlavou, a tím ho probudili.

To už se Mník opravdu rozzlobil a řekl si, že takhle to nenechá. Oblékl si svůj nejlepší vodnický frak a vydal se na Lesní úřad, kde na dubánky podal stížnost. Úřad později nechal po celém lese s pomocí sojek rozhlásit zákaz řádění na rybníku, který platí zejména pro dubánky. Dokonce pár datlů tento zákaz vyklovalo zobákem do kůry stromů.

A co dubánci? Těm to bylo úplně jedno. Dalo by se říct, že na rybník chodili ještě častěji než dříve.

Mník mohl vzteky puknout, ale co nadělat? Tolik si zoufal, že ho bylo líto všem rybám v rybníce včetně starého kapra Emila, kterému už stářím začaly vypadávat šupiny. Připlaval k Mníkovi a pošeptal mu do ucha: „Jó, Mníku, na dubánky musíš jinak. Ti vždycky všechny zákazy s chutí porušují. To jsou velcí nezbedníci. Radím ti dobře, udělej pravý opak.“

Mník dlouze přemýšlel, jak to asi Emil s tím pravým opakem myslel, ale nic ho nenapadlo. Až jednou, když šel večer po zamrzlém rybníku pěkně jej naleštit, uklouzl a praštil se hlavou o led. Vtom mu to došlo. No jasně, nechám naopak rozhlásit, že všichni dubánci

z lesa musí povinně každý den na rybník! „To mám ale skvělý nápad!“ pochválil se nahlas, jak je chytrý.

Jak si usmyslel, tak se stalo. Zašel opět na Lesní úřad a zanedlouho se celým lesem nesla vyhláška, která dubánkům přikazovala dovádět na rybníku.

Nejdříve ji zaslechl dubánek Větvík a řekl kamarádům: „Heleďte, já nějak dnes nemám na bruslení ani hokej náladu. Co kdybychom se šli raději koulovat?“ A všichni ostatní dubánci souhlasili.

Tak se stalo, že na rybníku rázem nebyl celý den ani jeden dubánek. Mník se mohl konečně v klidu natáhnout do své vodní postele a spokojeně usnout. Spal několik dní a nocí.